

Књига пророка Данила – број двадесет

Данило и Откривење: Разоткривање пророчке таписерије успона и пада царстава

Jeff Pippenger
2023-12-15

Сестра Вајт често указује да су пророчке поуке које је потребно разумети приказане кроз успон и пад царстава.

„Из успона и пада народа, како је то јасно изложено у књигама Данила и Откривења, треба да научимо колико је безвредна пука спољашња и световна слава. Вавилон, са свом својом силом и величанственошћу, какву наш свет од тада више никада није видео, — силом и величанственошћу које су људима онога доба изгледале тако постојане и трајне, — како је потпуно нестао! Као „цвет травни“, пропао је. Јаков 1:10. Тако је пропало Мидо-Персијско царство, и царства Грчке и Рима. И тако пропада све што нема Бога за свој темељ. Само оно што је сједињено с Његовом намером и што изражава Његов карактер, може опстати. Његова начела су једино постојане ствари које наш свет познаје.“ Пророци и цареви, 548.

„Uspón i pad“ kraljevstava koja su predstavljena u knjigama Danila i Otkrivenja predstavljaju središnju tačku ispravnog pristupa proučavanju proročanstva. Pad Vavilona predочен je padom Nimrodovог Vavila u 1. Mojsijevoj jedanaest. Zatim, u petom poglavlju knjige proroka Danila, Vavilon ponovo pada. Istorija papstva, njegov uspon na vlast godine 538. i njegov potonji pad 1798. godine, takođe predоčava konačni pad Vavilona, jer je papska vlast u proročkom smislu duhovni Vavilon. Papstvo je palo 1798. godine, a osamnaesto poglavlje Otkrivenja prikazuje njegov konačni pad. U jedanaestom poglavlju knjige proroka Danila, u četrdeset petom stihu, papstvo, tamo predstavljeno kao car severa, dolazi svome kraju, i niko mu neće pomoći. To se zbiva kada se završi vreme milosti, jer četrdeset peti stih jedanaeste glave i prvi stih dvanaeste glave predstavljaju istu istoriju.

И поставиће шаторе свога дворца између мора на славној светој гори; али доћи ће своме крају, и нико му неће помоћи. И у то ће време устати Михаило, велики кнез који стоји за синове народа твога; и настаће време невоље какве није било откако је народа па до тога времена; и у то ће време бити избављен твој народ, сваки који се нађе записан у књизи. Данило 11:45; 12:1.

Порука другог анђела заснована је на чињеници да је Вавилон пао два пута. Дословни Вавилон, представљен Нимродом и Валтазаром, пао је два пута, а духовни Вавилон пао је 1798. године, и поново пада када се људско време милости заврши.

И за њим пође други анђео, говорећи: Паде, паде Вавилон, онај велики град, јер је вином гнева блуда својега напојио све народе. Откривење 14:8.

Понављање пада Вавилона у поруци другог анђела пружа пророчко оправдање за поистовећивање удвајања речи и израза у Светом писму са симболом здружених порука другог анђела и Поноћног вапаја. Оно такође потврђује начело које је сестра Вајт истакла, да се проучавање пророштва заснива на успону и паду царстава представљених у књигама Данила и Откривења. То илуструје појам да, да би разумео пад Вавилона, проучавалац пророштва мора сабрати све падове Вавилона, „ред на ред“, како би утврдио исправну пророчку поруку о коначном паду Вавилона.

Пад Вавилона двапут у поруци другог анђела заснива се на пророчком правилу које показује да се истина утврђује сведочанством двају сведока. Удвостручење пада Вавилона унутар те поруке представља пророчку методологију која је у Библији означена као позни дажд. Та света методологија, која је позни дажд, јесте примена довођења различитих линија пророштва заједно, „ред на ред“. Када је примењује проучавалац пророштва, та методологија утврђује „поруку“ позног дажда. Порука позног дажда, која се утврђује применом те свете методологије, потом се објављује у сједињеним пророчким историјама другог анђела и Поноћног поклича. То је било истинито у историји покрета првог анђела, и истинито је и данас, у историји покрета трећег анђела.

Четврта и пета глава књиге пророка Данила представљају линију историје која обухвата успон и почетак Вавилона, представљеног Навуходоносором у четвртој глави, а затим пад и завршетак Вавилона, представљеног Валтасаром у петој глави. Заједно оне образују једну пророчку линију. Пророчка линија коју образују те две главе треба да буде положена преко Данилових глава од прве до треће, како би се установила порука позног дажда.

Два поглавља приказују пад и поновно уздизање Навуходоносора, као и пад и уништење Валтазара, и стога приказују пад Вавилона на почетку и на крају тог низа. Пророчка линија коју образују та два поглавља устројена је на Вавилону који пада, уздиже се, а затим поново пада. Само та чињеница показује да та два поглавља представљају вест другог анђела. Та два поглавља представљају историју звери из земље из тринаесте главе Откривења, а у тој историји вест другог анђела и Поноћни поклич објављују се два пута.

Стога ћемо, пре него што отпочнемо разматрање четвртог и петог поглавља књиге пророка Данила, најпре утврдити свету методологију која је позна киша, а затим ћемо, применом те методологије, утврдити поруку позне кише.

Значајна прекретница у историји првог и другог анђела била је методологија представљена правилима пророчког тумачења Вилијама Милера. Та правила људи су користили да препознају вест Поноћног вапаја, а та вест била је вест позне кише за ту историју. Значајна прекретница у историји трећег анђела јесте методологија представљена као „Пророчки кључеви“. Та правила треба да се користе заједно са правилима Вилијама Милера како би се препознала вест Поноћног вапаја у нашој садашњој историји, а вест која се сада утврђује тим правилима јесте вест позне кише последњих дана. Милерова правила представљају рану кишу у пророчној историји звери из земље, а та правила сједињена са „Пророчким кључевима“ представљају позну кишу у пророчној историји звери из земље.

Позни дажд је методологија која се примењује да би се произвела порука. Има оних који су преварени јер траже искуство познога дажда, а да претходно не траже поруку која то искуство производи. Пентекосталне цркве хришћанства јасан су пример те обмане. Та иста врста погрешно усмереног правца доступна је и онима који заиста траже поруку познога дажда, али одбијају да траже методологију која препознаје и утврђује поруку познога дажда. Без исправне методологије, исправна порука не може бити препозната. Без исправне поруке, исправно искуство је немогуће.

Значај ове библијске чињенице већина не препознаје, јер никада нису узели у обзир могућност да постоји један исправан начин проучавања Библије и да постоји много погрешних начина проучавања Библије. Погрешан начин проучавања Библије, који се далеко најчешће бира, јесте да се поуздајемо у мишљења других људи о томе чему Библија учи. То је код људи толико уобичајена појава да свака црква организује систем како би одговорила на ову лажно уочену потребу свога стада. Та лажна потреба производи лажно дело успостављања система вођа који су означени као духовни стручњаци за библијско разумевање, и који ће исправно усмеравати разумевање необученог стада. Библија заиста одређује веома уређен систем за устројство цркве, који укључује старешине, пророке и учитеље, али Библија никада не одобрава изопачење црквене организације које производи систем вођа рукоположених да одређују шта јесте, а шта није истина, и потом ко јесте, а ко није јеретик.

Постарај се да се покажеш одобрен пред Богом, као посленик који нема разлога да се стиди, који право управља речју истине. 2. Тимотеју 2:15.

Црквени вођа треба да опомиње, укорева, поучава и да чува од лажних учења и оних који шире лажна учења, али свако од нас треба да „проучава да се покаже“ „одобрен пред Богом“, тако што ће „правилно разделити реч истине“. Чинећи то, морамо познавати методологију коју Библија препознаје као исправан начин да се реч истине правилно подели. Књига пророка Исаије излаже ова питања у контексту позног дажда, те ћемо ту и започети.

У онај дан Господ ће својим љутим и великим и силним мачем походити левијатана, змију хитру, левијатана, змију вијугасту; и убиће аждају која је у мору. У онај дан певајте о њему: Виноград вина црвенога. Ја, Господ, чувам га; заливаћу га свакога часа; да га ко не оштети, чуваћу га ноћу и дању. Гнева нема у мени; ко ће ми поставити трње и драчу у боју? Поћи ћу на њих, спалићу их заједно. Или нека се ухвати за силу моју, да учини мир са мнош; и учиниће мир са мнош. Учиниће да се они који долазе од Јакова укорене; Израил ће процветати и пупети, и испуниће лице васељене плодом. Је ли га ударио као што је ударио оне који су њега ударали? Или је он убијен према покољу оних који су од њега побијени? Мером, кад је изгонио, препирао си се с њим; зауставио је свој жестоки ветар у дан источнога ветра. Зато ће се овим очистити безакоње Јаковљево; и ово је сав плод: да се одузме грех његов; кад учини све камење олтара као кречњачко камење разбијено у комаде, гајеви и ликови неће опстати. Ипак ће тврди град опустети, и стан ће бити остављен и напуштен као пустиња; онде ће теле пасти, и онде ће лежати,

и појешће гране његове. Кад се осуше гране његове, биће поломљене; жене долазе и пале их; јер је то народ без разума; зато му се неће смиловати онај који га је створио, и онај који га је саздао неће му указати милост. И догодиће се у онај дан да ће Господ отрести класје од тока реке до потока египатскога, а ви ћете бити сабрани један по један, о синови Израилеви. И догодиће се у онај дан да ће се затрубити у трубу велику, и доћи ће они који беху близу пропасти у земљи асирској, и прогнаници у земљи египатској, и поклонилиће се Господу на светој гори у Јерусалиму. Исаија 27:1–13.

У претходним чланцима више пута смо се бавили „заставом“ која се подиже да позове другу Божју децу да изађу из Вавилона. Последњи стих двадесет седмог поглавља Исаије говори о делу те заставе када каже: „велика ће труба затрубити, и доћи ће они који беху готови да пропадну у земљи Асирској.“ Асирија је симбол Вавилона у последњим данима, а они који у том стиху чују опомену да изађу из Вавилона долазе и клањају се са онима који су представљени као сто четрдесет и четири хиљаде, који су пророчки смештени „на светој гори у Јерусалиму.“

Стих каже: „и догодиће се у тај дан.“ „Тај дан“, који је дан када други глас из осамнаесте главе Откривења позива осталу Божју децу да изађу из Вавилона, представља оквир за читаво поглавље. Други глас из осамнаесте главе Откривења узвикује при доношењу недељног закона, када се блудница Тирска спомиње.

И чух други глас с неба где говори: Изађите из ње, народе мој, да не будете саучесници у њеним гресима, и да не примите од њених зала. Јер су њени греси допрли до неба, и Бог се опоменуо њених безакоња. Откривење 18:4, 5.

Поглавље двадесет и седмо књиге пророка Исаије започиње указивањем на исти дан којим се то поглавље и завршава, када каже: „У тај дан Господ ће својим љутим и великим и силним мачем казнити левијатана, змију хитру, и левијатана, змију вијугаву; и убиће аждају која је у мору.“

При недељном закону почиње Божји извршни, одмазни суд над царствима аждаје (Уједињених нација), звери (папства) и лажног пророка (Сједињених Држава). При недељном закону лажни пророк бива оборен као шесто царство библијског пророштва, а национално отпадништво производи националну пропаст. Недељни закон је место на коме Божји извршни судови почињу да падају на аждају, која је Сотона (и чије је земаљско царство представљено као аждаја), на звер и на лажног пророка. То је поступна казна, која почиње при недељном закону. И почетак и завршетак двадесет седмог поглавља Исаије јесу недељни закон, а то поглавље представља посебна питања која су непосредно повезана с историјом која води до недељног закона и која следи после њега.

Разматрамо двадесет седмо поглавље, јер оно успоставља пророчки оквир за двадесет осмо и двадесет девето поглавље. У тим поглављима наћи ћемо дефиницију позног дажда као методологије, што ће нам омогућити да разумемо значај полагања четвртог и петог поглавља Данила преко првог до трећег поглавља Данила. Након што двадесет седмо поглавље Исаије утврди почетак прогресивног кажњавања царства аждаје, оно бележи да је

у том временском раздобљу Божјем народу заповеђено да „певајте јој“. Коме да певају?

Одговор на питање коме треба певати налази се у наслову песме, јер они треба да певају „о винограду црвенога вина, који Господ чува“. Прича о винограду јесте прича о Божјем народу, и Исаија је први пут помиње у петом поглављу.

Сада ћу певати љубљеноме своме песму о љубљеноме своме за виноград његов. Љубљени мој има виноград на врло родном брегу. И огради га, и извади камење из њега, и засади га најбољом лозом, и сагради кулу усред њега, и ископа у њему и кацу; и надах се да ће родити грожђе, а он роди дивље грожђе. И сада, о становници Јерусалима и људи Јудини, судите, молим вас, између мене и винограда мога. Шта је још могло бити учињено винограду моме, а да му нисам учинио? Зашто, кад се надах да ће родити грожђе, роди дивље грожђе? И сада, хајде, казаћу вам шта ћу учинити винограду своме: уклонићу ограду његову, и биће опустошен; разорићу зид његов, и биће погажен. И опустошићу га: неће се резати нити копати; него ће у њему израсти трње и чкаљ; и облацима ћу заповедити да не дажде на њ дажд. Јер виноград Господа над војскама јесте дом Израиљев, и људи Јудини мили су Му засад; и чекао је суд, а гле насиље; правду, а гле вика. Исаија 5:1–5.

У историји кризе поводом закона о недељи, Божји народ треба Божјем народу да пева песму о винограду, јер песма каже: „А сада, становници Јерусалима и људи Јудини, судите, молим вас, између мене и мога винограда.“ Песма о винограду јесте песма која означава мимоилажење једног некадашњег заветног народа, док Бог ступа у завет са онима за које Петар каже да „некад не беху народ, а сада су народ Божји“. Она указује да на виноград није падала киша, те тако указује на дело Илије који долази у том раздобљу и који једини може произвести кишу током тог времена. Знамо да је та песма о мимоилажењу једног заветног народа, јер је песму о винограду Христос певао древном Израиљу у раздобљу када је древни Израиљ бивао мимоиђен, док је Бог истовремено ступао у завет са духовним Израиљем.

Чујте другу причу: Био неки домаћин који посади виноград, и огради га плотом, и ископа у њему кацу за вино, и сазида кулу, и даде га виноградарима под закуп, па отиде у далеку земљу. А када се приближи време плодовима, посла своје слуге виноградарима да приме његове плодове. И виноградари ухватише његове слуге, једнога избише, другога убише, а трећег каменоваше. Опет посла друге слуге, више него првих, и њима учинише тако исто. А најпосле посла им свога сина, говорећи: Постидеће се мога сина. Али виноградари, видевши сина, рекоше међу собом: Ово је наследник; ходите да га убијемо и да присвојимо његово наследство. И ухватише га, избацише из винограда и убише. Када, дакле, дође господар винограда, шта ће учинити тим виноградарима? Рекоше му: Зле ће зло погубити, а виноград ће дати другим виноградарима, који ће му давати плодове у своје време. Рече им Исус: Зар никада нисте читали у Писмима: Камен који одбацише зидари, тај постаде глава од угла; то би од Господа, и дивно је у нашим очима? Зато вам кажем: узеће се од вас царство Божје и даће се народу који доноси његове плодове. И ко падне на овај камен, разбиће се; а на кога он падне, сатрће га. И чувши његове приче, првосвештеници и фарисеји разумеше да о њима говори. Матеј 21:33–45.

Када је Исус древном Израиљу певао песму о Божјем винограду, они су били толико увучени у логику и снагу те поруке да, када је Исус упитао цепидлачке Јевреје шта ће господар винограда учинити онима који су убили Сина, нису могли а да не дају тачан одговор, рекавши: „Зле ће људе љуто погубити, а виноград свој даће другим виноградарима, који ће му давати плодове у своје време.”

Исус је потом одмах додао још један стих песми, када је запевао о одбаченом камену, и сажео њихов одговор са завршном строфом када је изјавио: „Зато вам кажем: узеће се од вас царство Божје и даће се народу који ће доносити његове плодове. И ко падне на тај камен разбиће се; а на кога он падне, сатрће га у прах.” То „сатрће га у прах” одјекује Исаијом двадесет и седам, чинећи „све камење олтара као кречњак разбијен у комаде; дубраве и ликови неће опстати.” Обоје су упућивања на дело обнове које је спровео Јосија, који је представљао оне у последњим данима који поново откривају „седам времена”, што је камен спотицања који сатире оне који одбијају да га нађу драгоценим.

У дан недељног закона, како је представљен у двадесет седмом поглављу Исаије, они који „некада не беху народ“ треба да певају песму о Господњем винограду црвенога вина. Ови чланци су често указивали на то да нема треће поруке без прве и друге поруке. Недељни закон је трећа порука, а дан недељног закона обухвата историју прве и друге поруке. У двадесет седмом поглављу Исаије, недељни закон означава раздобље представљено у првом поглављу Данила, а затим опет у првом до трећем поглављу Данила. Пророчки, дан недељног закона у двадесет седмом поглављу означава историју 11. септембра 2001. године, када је прва порука била оснажена све до ускоро долазећег недељног закона.

У следећем чланку наставићемо наше разматрање песме коју откупљени треба да објављују у времену које води до тренутка када ће римска блудница почети да пева своју песму.

И погледах, и гле, Јагње стајаше на гори Сиону, и с њим сто четрдесет и четири хиљаде, који имаху име Оца његова написано на челима својим. И чух глас с неба, као глас многих вода и као глас силнога грома; и чух глас гудача који гудаху на гуслама својим. И певаху као нову песму пред престолом, и пред четири жива бића, и старешинама; и нико не могаше научити те песме осим сто четрдесет и четири хиљаде, који су откупљени са земље. Ово су они који се не оскврнише са женама, јер су девствени. Ово су они који иду за Јагњетом куда год оно пође. Ови су откупљени између људи, као првенци Богу и Јагњету. И у устима њиховим не нађе се превара, јер су без мане пред престолом Божјим. Откривење 14:1–5.